

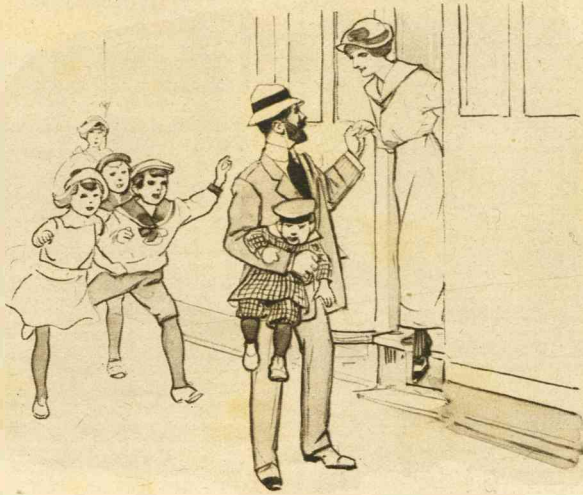
vermurwde, „ik ben vandaag toch voor eigen genoeg uit en wil met plezier weer met u teruggaan!”

„Och néé!” weerde Toos af, inwendig verrukt over dit voorstel, „ik mag toch niet van u vergen dat u dezen mooien dag opoffert voor ons! Ik zal best met hem thuiskomen!”

„Onzin!” besliste de galante ridder, „ik zou het niet kunnen verantwoorden als ik zoo'n mooi jong meisje alleen met zoo'n bengel liet optobben!”

Alzoo gebeurde het dat Toos, Wimpie en hun beider beschermengel een half uur later weer op weg waren naar Amsterdam, bij welke gelegenheid Wimpie al zijn kruit in den vorm van tranen scheen verschoten te hebben: hij leunde tenminste met lodderige oogjes tegen Toos aan en gaf zijn beide metgezellen de gelegenheid tot een be hoorlijk doch niettemin bekoorlijk gesprek, waarbij Toos zich op haar liefst voordeed en de mijnheer met den baard gelijken tred met haar hield, een en ander met het gevolg dat beiden op 't einde der reis stil werden en Toos een niet meer te temperen gelaatswarmte had.

Met ouderwetsche hoffelijkheid hielp de vreemde Toos

„Dag Pa! dag Pa!” gilden de jongens...

en Wimpie op 't Spui uit de tram. Toen, juist als Toos met oogen vol blijde verwachting naar hem opkeek, klonk achter hen een soort Indianen-geschreeuw en twee jongens en een meisje, varieerend tusschen de 8 en 12 jaar, vlogen op den mijnheer met den baard aan, hingen om zijn hals en kusten hem, terwijl een elegant gekleede dame langzaam op het groepje toewandelde en Toos kwaadaardig aanblikte.

„Dag Pa! dag Pa!” gilden de jongens. „We zijn net met Ma uit Haarlem gekomen, in den bijwagen van dezelfde tram en u heeft ons lekker niet gezien!”

Toos voelde een zenuwachtige rilling over haar ruggegraat loopen; ze knikte flauwtjes tegen haar ridder, die met een diepen zwaai, doch met een koel-vormelijk gezicht, zijn hoed afnam en verdween met Wimpie in de Kalverstraat. En ze had niet verder te loopen dan tot den Heiligenweg om vast overtuigd te zijn, dat ze nóóit meer met Wimpie's en nóóit meer met mijnheeren met baarden uit wilde gaan.

8 Juni 1914.

JULIA FRANK.

OP HET VELD VAN EER GEVALLEN

LUIT.-KOLONEL THOMSON IN ALBANIË.

De tragiek van den oorlog kennen wij, Nederlanders in Europa, slechts van hooren zeggen. Gelukkig bleef het terrein, waarop de bloedige veldslagen geleverd werden, verre van onze grenzen.

Daarom schokt het ons nog sterker wanneer wij plotseling worden opgeschrikt door een bericht, dat ons meldt dat een der onzen als slachtoffer van den krijg stierf. Op het veld van eer gevallen.

Wij wisten het wel, toen onze officieren naar Albanië togen, dat zij zich een uiterst moeilijke taak op de schouders hadden gelegd, maar wij geloofden niet aan gevaar voor hun leven.

En nu is een der besten onder hen, Luit.-Kolonel L. W. J. K. Thomson gesneuveld. In zijn krachtig willen om het land, waaraan hij zijn energie had

gegeven, te dienen, sneuvelde hij, werkelijk als een held, op het veld van eer. Ons past een weemoedige hulde aan zijn nagedachtenis. Een blijk van innig medevoelen voor zijn weduwe en zijn dochter.

Doch ook het Vaderland verliest in hem een man van groote capaciteiten. Aan zulke mannen van de daad, die tegelijkertijd groote eigenschappen van hoofd en hart bezitten, heeft elke natie behoefte.

Onze afbeeldingen geven verschillende episoden uit de geschiedenis die zich in den laatsten tijd om en bij Durazzo afspeelde.

Boven links Luit.-Kolonel Thomson. Naast hem met den strooioed op de door hem gearresteerde professor Chinigo, over welke arrestatie, zooals men weet, zooveel te doen is geweest. De foto bovenaan rechts geeft Vorst Wilhelm te paard, op weg om de troepen te gaan inspecteeren. Onze foto midden op

VORST WILHELM TE PAARD.

BEWAKING VAN DURAZZO.

de pagina geeft een beeld van de bewaking van Durazzo waar de staat van beleg was afgekondigd; de poorten werden bewaakt door Italiaansche en Oostenrijksche matrozen. De foto links onderaan geeft een aardig panorama van een gedeelte van het oorlogsveld en, zooals men op deze foto kan zien, is de bewaking nu niet zoo heel erg gemakkelijk.

Rechts onderaan geven wij van links naar rechts Derwisch Herma, den hoofdaanvoerder van de nationale partij; in het midden Nouri Bey, een van de nieuwe Albaneesche ministers; rechts den Italiaanschen professor Chinigo, die, zooals wij hierboven reeds memoreerden, door Luit.-Kolonel Thomson onder verdenking van spionage was gearresteerd en eerst op ernstig aandringen van den Italiaanschen gezant werd losgelaten.

EEN PANORAMA IN ALBANIË.

DE VEELBESPROKEN PROF. CHINIGO (rechts).